

Dr David Turner, Ewangelia Jana, sesja 22,

Przyszłość w Janie

© 2024 David Turner i Ted Hildebrandt

To jest dr David Turner w swoim nauczaniu na temat Ewangelii Jana. To jest sesja 22. Życie eschatologiczne , przyszłość w Janie.

Podczas naszych studiów nad Ewangelią Jana zaprezentowaliśmy 20 filmów, w których omawiamy Jana rozdział po rozdziale, próbując śledzić przebieg tekstu i omawiać różne ważne tematy, które pojawiają się w miarę naszych poszukiwań.

Prezentujemy także wykład na temat Jana 1 i Księgi Rodzaju 1, próbując zrozumieć sposób, w jaki protologia , nauka o pierwszych rzeczach, łączy ze sobą obie księgi i argumentując, że u Jana nie tyle nawiązuje się do Księgi Rodzaju, aby twierdzić, że Jezus jest pierwotnym stwórcą, ale zamiast tego stwierdzać w oparciu o fakt, że Jezus jest pierwotnym stwórcą, a ponadto twierdzić, że jest odnowicielem stworzenia . Mówiliśmy więc o kwestii początków w świetle 1 Jana 1 i 1 Księgi Rodzaju. Zatem w naszym ostatnim wykładzie na temat Jana przedstawimy studium tego, jak Jan przedstawia przyszłość. Nazywamy to Życie eschatologiczne i na naszej okładce być może zauważyliście, że mamy obraz bardzo silnie apokaliptycznego obrazu Albrechta Dürera, coś, co powstało około 500 lat temu, oczywiście popularny obraz, Czterech jeźdźców Apokalipsy z 6. rozdziału Apokalipsy. W tym kontekście najczęściej o tym myślimy, gdy myślimy o eschatologii, czyli o rzeczach, które będą miały miejsce w przyszłości.

Jednakże w tym opracowaniu spróbujemy zrozumieć charakterystyczną dla Jana nutę eschatologii, która moim zdaniem polega na eschatologizacji teraźniejszości , a nie na projekcji przyszłości jako czegoś jakościowo odmiennego od teraźniejszości. Zatem tytułem wstępu, w tym opracowaniu przedstawimy podsumowanie eschatologii Jana ze szczególnym odniesieniem do życia naśladowców Jezusa. Nauczanie Jana o przyszłości jest mniej widoczne i istotne niż jego nauczanie o teraźniejszości.

Jan interesuje się nie tyle projekcją tego, co będzie, ile opisaniem tego, co jest w świetle tego, co będzie. To, co przewiduje, co będzie i co będzie, już się rozpoczęło. Naśladowcy Jezusa zostali już podniesieni przez Jego Słowo do życia wiecznego.

Ich zmartwychwstanie jest zapowiedzią zmartwychwstania rodzaju ludzkiego w dniu ostatecznym. Nadchodzi godzina i teraz jest, jak Jan wyjaśnia w rozdziale 5 wersetów od 24 do 29.

Analizując te informacje, pierwszą rzeczą, którą chcemy zrobić, jest omówienie niektórych założeń historycznych.

Należy określić założenia robocze tego badania. Ani ewangelia, ani listy, ani Apokalipsa Jana nie precyzują, że ich autorem jest Jan Apostoł, umiłowany uczeń. Niemniej jednak można mocno uzasadnić pogląd, że apostoł Jan napisał wszystkie pięć dzieł lub przynajmniej był źródłem tradycji przekazanych przez jego bezpośrednich naśladowców.

Poglądy tego rodzaju są nadal powszechne wśród konserwatywnych uczonych. Tak czy inaczej, teologiczna ciągłość tego korpusu jest bardziej istotna dla niniejszego badania niż jego autorstwo. Nie jest dokładnie jasne, jak powstała ewangelia, listy i Apokalipsa Jana.

Można przyjąć, że skład, rozpowszechnianie i odbiór ewangelii Jana stanowią tło dla listów i ostatecznie Apokalipsy. Prawdopodobny jest także scenariusz odwrotny, w którym listy odzwierciedlają rozwijającą się naukę Jana, która później znajduje swój pełny wyraz w narracji i apokaliptycznym rozwiązaniu. Bez względu na historyczny związek między ewangelią a listami, Apokalipsę można przekonująco uznać za reprezentującą późniejszy etap nauczania Jana, który przewiduje zwycięstwo Jezusa, opowiedziane już w ewangelii i które odnosi je do konkretnych sytuacji przedstawionych w Ewangelii. listy.

Ciekawym podejściem do tej kwestii jest podejście Luke'a Timothy'ego Johnsona w jego książce „Pisma Nowego Testamentu”. Johnson sugeruje, że zróżnicowany odbiór ewangelii Jana prowadzi do wysłania trzech listów w formie paczki niesionej przez Demetriusza do jednej społeczności. Trzeci Jan zaleca wierność Gajusza, obnaża sprzeciw Dioklecjana i popiera Demetriusza.

Drugiego Jana należy czytać kościołowi jako list przewodni lub wprowadzenie do Pierwszego Jana. Pierwszy Jan jest homilią nawołującą do wierności tradycji starszych wyrażonej w ewangelii Jana. Poza tym, choć może to interesujące, zastanowienie się nad historycznym pochodzeniem tych ksiąg, ale dzisiaj staramy się zrozumieć ich tematyczne powiązania i ciągłość.

Zatem pierwszą rzeczą, o której chcemy pomyśleć w odniesieniu do eschatologii Janowej, jest to, jak powinniśmy nadać jej styl jako urzeczywistnioną przyszłość lub zainaugurowaną eschatologię. Najbardziej podstawowym pytaniem, jakie staje przed badaniami przyszłości w pismach Jana, jest to, czy w ogóle o niej mowa. Ladd w swojej teologii Nowego Testamentu stwierdził bez ogródek, że cytując najbardziej powierzchowne porównanie synoptyków i Jana, można odnieść wrażenie, że Jezus Janowy mało interesuje się eschatologią.

Komentarz Stephena Smalleya jest bardziej zniuansowany. Czwarty ewangelista ma niewiele do powiedzenia na temat rzeczy ostatecznych jako takich i bardziej interesuje go, przynajmniej dla niego, istotna wzajemna relacja między czasem a

wiecznością. Niektóre nauki Jana kładą nacisk na obecną realizację rzeczy zwykle rozumianych jako dopiero nadchodzące.

Na przykład Jezus Mesjasz już przyszedł, aby objawić Boga i ustanowić autentyczne wielbienie. Jana rozdział 1 wersety 14 do 18, rozdział Jana 4 wersety 21 do 26, dodaj obok tego 1 rozdział Jana 4 werseł 2 i rozdział 5 werseł 6. Kolejna propozycja, że Jezus już zwyciężył świat, jego dzieło odkupienia zostało zakończone. Takie teksty jak Jana 16:23, 17:4, 19, 30, a także 1 Jana rozdział 2 werseł 8, rozdział 3 werseł 5, a nawet księga Objawienia 1, 5, 3, 21 i 5, 5. Inny Eschatologiczne nauczanie Jana głosi, że wierzący w Jezusa zwyciężyli już złego.

1 Jana rozdział 2 wersety 13 i 14, 1 Jana 4:4, 1 Jana 5:4 i 5, Objawienie rozdział 12 wersety 10 i 11, myślę, że wszystkie te teksty odwołują się do przełomowych słów Jezusa z rozdziału 16 i opracowują je na ich podstawie: 33, zwyciężyłem świat. Według Jana godzina zmartwychwstania już nadeszła. Zmarli ludzie słyszą głos Syna Bożego i ożywają zgodnie z Jana 5 wersety 25 do 29.

Innym interesującym stwierdzeniem na temat obecnej realizacji faktów eschatologicznych jest to, że Szatan, książę tego świata, został już osądzony. Jana rozdział 12 wersety 31, 16:11, 1 Jana 3:8, porównaj Objawienie 12 wersety 7 do 10. Wierzący w Jezusa mają już życie wieczne.

Niewierzący są już pod sądem, jak wynika z tekstów takich jak Jana 3, 18, 3, 36, 1 Jana 5, 12 i 13, a także werseł 19 z tego rozdziału. Wreszcie antychryści według 1 Jana są już na świecie. 1 Jana 2:18, 22, 1 Jana 4:3 i 2 Jana werseł 7. Zatem Jan mówi w bardzo dramatyczny sposób o rzeczach, które zwykle uważamy za przyszłość, a które już się rozpoczęły.

Z drugiej strony Jan wypowiada się jednoznacznie na temat przyszłości. Jezus pójdzie przygotować miejsce dla swoich uczniów, a następnie odejdzie od nich, zgodnie z Jana 14. Chociaż ten tekst jest przedmiotem wielu dyskusji, wydaje się, że przyszły rodzaj eschatologii jest przynajmniej implikacją tego fragmentu.

Dodatkowym przyszłym tekstem eschatologicznym w Ewangelii Jana byłby rozdział 21, wersety 22 i 23. Możemy to porównać do odniesień do przyszłego przyjścia Chrystusa w 1 Jana 2 wersecie 28, rozdziale 3, wersetach 2 i 3, a także w Objawieniu 1: 7, 2:5, kilka innych tekstów w rozdziałach 2 i 3, a także oczywiście zakończenie księgi w rozdziałach 19 i 22. Innym aspektem przyszłej eschatologii u Jana byłoby to, że wrogom Jezusa można by pozwolić na zwycięży swój lud na pewien czas zgodnie z Objawieniem 6:2 i innymi tekstami apokalipsy, ale ostatecznie Jezus zwycięży wszystkich swoich wrogów, Objawienie 17 werseł 14.

Innym przyszłym eschatologicznym aspektem nauczania Jana jest to, że nadchodzi godzina zmartwychwstania. Chociaż godzina zmartwychwstania już nadeszła, według

Jana 5, Jan 5 stwierdza dalej, gdy po raz drugi pojawia się wyrażenie, że nadchodzi godzina zmartwychwstania, kiedy wszyscy ludzie zostaną wskrzeszeni albo do życia, albo na sąd. Według 1 Jana 2 wersetu 18 rzeczywiście istnieją obecni antychryści, ale ci antychryści ukazują rzeczywistość przyszłego antychrysta.

Jan mówi także w 1 Liście Jana rozdział 2, 18, że jest to ostatnia godzina i że wierzący w Jezusa mogą z ufnością oczekiwać dnia sądu (1 Jana rozdział 4, werset 17). Złożoność nauczania Jana w tej dziedzinie skłoniła uczonych takich jak CH Dodda i Rudolfa Bultmanna twierdząc, że przyszłość Jana należy uważać za już w pełni zrealizowaną w teraźniejszości. Dodd argumentował, że opóźnienie przyjścia Chrystusa skłoniło pierwszych chrześcijan do wysublimowania prymitywnej, futurystycznej eschatologii apokaliptycznej w bardziej zniuansowane mistyczne poczucie zamieszkiwania Chrystusa przez ducha.

Demitologizujący program egzystencjalistyczny Bultmanna spowodował, że zaprzeczył on wszystkiemu, co cudowne, w tym apokaliptycznemu końcowi świata. Eschatologię rozumiał jako autentyczną egzystencję osobową, a futurystyczny tekst u Jana przypisywał późniejszej interpolacji. Nowsza praca von Walde'a traktuje tę kwestię podobnie.

Argumentują za trzema dodatkami do czwartej ewangelii. Dodatki te stopniowo rozwijają eschatologię od pierwszego etapu, gdzie posiadanie życia wiecznego przez wspólnotę wierzących prowadzi do drugiego etapu, duchowego istnienia wierzących po śmierci, który prowadzi do trzeciego etapu, przyszłego fizycznego zmartwychwstania wierzących w czasie liczenie do ustalenia. Odwrotny pogląd zazwyczaj wyrażają tradycyjni dyspensacjoniści, dla których panowanie Boże jest wyłącznie przyszłością.

Charles Ryrie bagatelizował rolę ewangelii i listów w badaniu eschatologii Janowej, stwierdzając, że eschatologię Janową można znaleźć głównie w apokalipsie. To stwierdzenie zakłada podejście ściśle futurystyczne. John Walvoord przyznał, że królestwo Boże było w pewnym sensie obecne podczas pierwszego przyjścia Jezusa, ale dodał, że, cytując, nadzieje, obietnice i oczekiwania związane z jego przyjściem nie spełniły się.

Obejmująca je eschatologia nie została zrealizowana. Pogląd Walvoorda na obiecany adwent bez choćby najmniejszej świadomości obiecanych eschatologicznych błogosławieństw jest wyraźnie futurystyczny. Podobnie Alva J. MacLean potraktowała Jana 5, 25 do 29 tak ściśle, że oddziela obecną godzinę duchowej odnowy od eschatologicznej godziny fizycznego zmartwychwstania, że można się zastanawiać, dlaczego Jezus w ogóle opisał tę pierwszą w kategoriach drugiej.

W szerszym kontekście teologii Nowego Testamentu ten rodzaj futuryzmu jest pokrewny temu, co zostało nazwane eschatologią konsekwentną lub eschatologią

consequenta Johanna Weissa. Badacze Nowego Testamentu, ogólnie rzecz biorąc, w całym spektrum teologicznym, opierali się obu tym podejściu „wszystko albo nic”. Postrzeganie zrealizowanych i futurystycznych aspektów eschatologii Nowego Testamentu jako uzupełniających się i korelujących, a nie sprzecznych i korygujących.

Różnice między skupieniem się Jana na życiu wiecznym a skupieniem się Synoptyków na królestwie Bożym są powszechnie rozumiane nie jako odmienne nauki, ale jako odrębne akcenty. WF Howard argumentował, że janowe nauczanie Jezusa jako egzegeza Bożej chwały w wersety 1:14 do 18 wymaga ostatecznego, pełnego przejawu tej chwały. CFD Moul wierzył, że nacisk Johna na osobistą, indywidualną eschatologię doprowadził go do urzeczywistnienia nacisku.

Odnosząc się do Jana 3,17 i następnych, Rudolf Schnakenberg stwierdził, że nikt lepiej niż Jan nie uchwycił znaczenia eschatologicznego objawienia Jana i że nacisk Jana na obecny sąd nie opóźnia przyszłego sądu, przepraszam, nie zaprzecza przyszłemu sądowi, który udoskonała zbawcze działanie Boga w teraźniejszości. David Aune prześledził zrealizowane lub mistyczne aspekty eschatologii Jana w środowisku kultowym. WG Kummel mówił o istotnej konieczności nadziei w obiecany przyszły spełnieniu, jako części Bożego aktu zbawienia, który doprowadził do obecnej rzeczywistości zbawienia w Janie.

CK Barrett przyznał, że Jan kładł nacisk na teraźniejszość, ale nalegał, aby Jan zachował pewną dozę apokaliptyczności dni ostatecznych w tekstach takich jak Jana 6:39, 40, 44 i 53, w tak zwanym dyskursie o chlebie życia. Leonhard Goppelt połączył teraźniejszość i przyszłość w czwartej ewangelii, postrzegając pierwszą jako ostateczną konkretną i widzialną, a drugą jako ostateczny, konkretny i widzialny przejaw pierwszej. Moody Smith zauważa, że u Jana zbawienie jest nie tylko teraźniejszą rzeczywistością, ale dzięki jego obecności przyszłość jest już kwestią pewności, a nie nadziei.

Frank Thielman opisuje nacisk Jana na teraźniejszość jako niezwykły w Nowym Testamencie, jednakże analogiczny nacisk Jana na konieczność wytrwania podczas prześladowań traktuje jako dowód, że przyszła eschatologia jest dla Jana teologiczną koniecznością. Thomas Schreiner rozpoczyna swoje rozważania na temat teologii Nowego Testamentu od wykorzystania nieistniejącego jeszcze języka jako podstawowej cechy królestwa Bożego. Craig Kester opisuje przyjście Jezusa jako wyrwę w czasie, która ostatecznie i zdecydowanie zmienia świat, przekształcając relację przyszłych nadziei i obecnej rzeczywistości.

Nadrzędne podejście GK Beale do teologii biblijnej Nowego Testamentu opiera się na działaniu Boga w Chrystusie, które inauguruje odnowę stworzenia jako całości, kończącą się dyskusją na temat relacji pomiędzy zapoczątkowaną i dopełnioną rzeczywistością eschatologiczną. W świetle tego przeglądu wybitnych przedstawicieli teologii biblijnej wydaje się zatem jasne, że Jan przedstawia chwalebne panowanie

Boga ani jako w pełni zrealizowane, ani jako w pełni przyszłe, ale jako częściowo zrealizowane w teraźniejszości i mające jeszcze pełne urzeczywistnienie w przyszłości. Teolodzy Nowego Testamentu powszechnie mówią zarówno o etycznym, pionowym, teraźniejszym wypełnieniu przyszłych rzeczywistości, jak i o eschatologicznym, poziomym przyszłym wypełnieniu tych samych rzeczywistości.

nauczania Johannine termin zainaugurowany jest ważniejszy niż termin, powinienem powiedzieć, bardziej odpowiedni, niż termin zrealizowany. Termin ten zainaugurowany jest być może powiązany z terminologią w języku niemieckim Joachima Jeremiasa, który powiedział, mówiąc o zick zrealizowane eschatologia, co, jak sądzę, można z grubsza przełożyć na coś w rodzaju eschatologii w procesie realizacji. Ściśle futurystyczna eschatologia odcina akcent Janowy na potężny wpływ śmierci, życia, śmierci, zmartwychwstania i zstąpienia ducha Chrystusa, aby umożliwić Jego ludowi wykonanie Jego dzieła.

Teksty takie jak Jan 20 wersety 21 i 22, 1. rozdział Jana 2 werset 8, 21:4, 20:27. Ściśle realizowana eschatologia ucina biblijne nauczanie o tym, co Bóg uczyni, aby zakończyć to, co już rozpoczęło się w Chrystusie. Eschatologia Janowa łączy już z tym, czego jeszcze nie ma i że życie eschatologiczne, które już doświadczyli naśladowcy Jezusa, trwa w nich przez ducha i dodaje im sił na przyszłe kłopoty.

Teksty takie jak Jan 15 wersety od 18 do 16:11, Jan 16:20 do 22 oraz aluzje w modlitwie Jezusa, Jan 17:14 oraz w słowach do Piotra w rozdziale 21 werset 18. Dalej u Jana nauczanie o życie wieczne jako rzeczywistość obecna zakłada przyszłe dopełnienie, które się na nim opiera. Kiedy zastosuje się to podejście do jeszcze nie przedstawionych punktów, wyłania się wiarygodna, niezwykła perspektywa teologiczna.

Po pierwsze, Jezus przyszedł od Ojca, aby objawić Boga i ustanowić autentyczne oddawanie czci. Pójdzie do Ojca, aby przygotować miejsce dla swoich naśladowców, a następnie powróci na ziemię, aby dokończyć swoją relację z nimi. Po drugie, Jezus zakończył dzieło Ojca i zwyciężył świat i jego księcia.

Jego naśladowcy mają udział w tym zwycięstwie przez wiarę, jednak doświadczą kłopotów, a nawet zostaną chwilowo pokonani przez wrogów Jezusa, zanim będą mieli udział w jego ostatecznym usprawiedliwieniu i zwycięstwie. Po trzecie, przesłanie Jezusa już podnosi ludzi ze śmierci oddalenia od Boga do życia we wspólnocie z Nim. Obecne posiadanie tego życia zapewnia wierzącym, że będzie ono trwałe w przyszłości.

Pewnego dnia Jezus w pełni wskrzesi wszystkich ludzi w zamian za nagrodę lub karę. Z tej ogólnej perspektywy można z pożytkiem przyrzeć się motywom Janowym, które przedstawiają przyszłość. Wybór takich tematów do krótkiego opracowania wymaga bowiem trudnych wyborów metodologicznych.

Można z pożytkiem przyjrzeć się tematowi nauk Jana, tak jak robi to WR Cook, który omawia śmierć, życie wieczne, zmartwychwstanie, niebo, sąd i powrót Chrystusa. Jednakże ze względu na ograniczoną przestrzeń pozostała część tego studium będzie dotyczyć tylko kilku bardzo istotnych tematów Janowych. Najpierw nadchodząca jeszcze godzina.

Po drugie, Królestwo Boże. Po trzecie, przyjście Jezusa. I po czwarte, odnowa stworzenia.

więc do wybranych wątków eschatologicznych Ewangelii Jana. Najpierw patrzymy na godzinę, która już nadeszła, która już nadeszła. Choć słowo godzina występuje w czwartej ewangelii około 25 razy, to jednak stwierdzenie „godzina nadchodzi i teraz nadchodzi” w Jana 4.23 i 5.25 wymaga szczególnej uwagi.

To uderzające wyrażenie w dwóch wystąpieniach uosabia obecność przyszłości, używając określenia ukutego przez George'a Ladda. Obecne spełnienie proroczych obietnic jako prekursor ich ostatecznego apokaliptycznego spełnienia. Rozmowa Jezusa z Samarytanką w Ewangelii Jana 4 doprowadziła do jego nauczania o autentycznym kulcie mesjańskim w duchu i prawdzie.

Kult, który przekroczył historyczną rywalizację między Jerozolimą a Garizim Samarytan, Jan, rozdział 4, wersety od 21 do 25. Kobieta wnikliwie dostrzegła proroczą tożsamość Jezusa i nawiązała do historycznego podziału między kultem samarytańskim na górze Garizim a kultem żydowskim w Jerozolimie, rozdział Jana 4 werset 20. Jezus szczerze potwierdził centralne miejsce Jerozolimy i historii odkupienia do tego momentu, ale zauważył, że obecne poruszenie Boże przedkłada sposób oddawania czci nad miejsce oddawania czci, Jan 4:21. Jezus nie mówił o odrzuceniu Żydów i Jerozolimy, ale o mesjańskiej odnowie kościoła żydowskiego i kultu żydowskiego, zgodnie z Bożą obietnicą daną Abrahamowi w 12 rozdziale Księgi Rodzaju.

Według Starego Testamentu świątynia jerozolimska miała być domem modlitwy wszystkich narodów, Żydów, Samarytan i całej ludzkości, Jan rozdział 2 werset 17, cytując Psalm 69:9. Samarytanie, którzy uwierzyli w Jezusa, zgodnie z narracją zawartą w Ewangelii Jana, rozdział 4, wersety 39–42, pokazali, że Boży plan dotyczący dotarcia do całej ludzkości już się wypełniał, Jan, rozdział 1, werset 9, 3:16. Wiele innych tekstów Jana mówi o ludziach przychodzących do Jezusa. Myśląc z wyprzedzeniem o 1 Jana rozdział 2 werset 2, że Jezus nie jest prześladowaniem za nasze grzechy tylko Żydów, ale za grzechy całego świata. Apokalipsa św. Jana, rozdział 5, wersety 9 i 10, gdzie ludzie o różnej różnorodności etnicznej gromadzą się wokół tronu Bożego, oddając chwałę Barankowi, oraz inne teksty z Księgi Objawienia.

Zatem w 4. rozdziale Jana godzina autentycznego duchowego uwielbienia realizowała się już przez Jezusa Mesjasza, w 4. rozdziale Jana, wersety 23–25. Podczas drugiej podróży Jezusa do Jerozolimy uzdrowienie przez niego w szabat sparaliżowanego mężczyzny doprowadziło do konfliktu z władzami, podobnie jak oczyszczenie świątyni doprowadziło do konfliktu podczas jego poprzedniej podróży. Jezus bronił swoich czynów, łącząc swoją pracę w szabat z ciągłą działalnością Ojca, potwierdzając, że jego własne działania po prostu odzwierciedlają działania Ojca i że Ojciec powierzył Mu dzieło wskrzeszania umarłych i sądzenia ich, Jan 5:16 do 23.

Taki język zazwyczaj odnosił się do przyszłego zmartwychwstania i sądu w dniu ostatecznym, ale Jezus wyjaśnia, że to już się dzieje. On już daje życie, komu chce. Ci, którzy go przyjęli, przeszli już ze śmierci do życia, doświadczając zmartwychwstania, cytuj-cytuj, które uwolni ich od potępienia w dniu ostatecznym.

W tym sensie godzina sądu eschatologicznego już nadeszła, ponieważ zmarli, żyjący poza Bogiem, słyszą życiodajne przesłanie Jezusa i otrzymują życie wieczne, J 5,25–27. Ta obecna godzina etycznej i duchowej odnowy wewnętrznej powinna nie powinno to dziwić słuchaczy Jezusa, ponieważ wróży przyszłą godzinę fizycznego zmartwychwstania, kiedy wszyscy w grobowcach zostaną wskrzeszeni do życia lub na potępienie, Jan 5:28 i 29, który poprzedza 20. rozdział Objawienia, wersety 11–15. późniejszą rozmowę z Martą na temat śmierci Łazarza, Jan 11, wersety 17 do 27, najlepiej zrozumieć w świetle tej nauki o nadchodzącej, jeszcze obecnej godzinie.

Jezus celowo przybywa do Betanii po śmierci Łazarza i obiecuje siostrze Łazarza Marcie, że jej brat zmartwychwstanie. Marta rzeczywiście potwierdza swą wiarę w ostateczne zmartwychwstanie swego brata w dniu ostatecznym, w porównaniu z Jana 6:39 i 40. Jezus uznaje wiarę Marty w Jana 11:25, ale podkreśla głębszą prawdę.

Jego mesjańska tożsamość jako dawcy życia zmartwychwstałego oznacza, że ci, którzy w Niego wierzą, już mają życie i nigdy nie umrą. Ich żywotna, dynamiczna relacja z Bogiem wykracza poza grób. Wyjście Łazarza z grobu ukazuje to, czego Jezus nauczał już w Jana 5:21 do 29.

Antycypuje także pusty grób Jezusa, brzask nadchodzącego dnia. Uderzające wyrażenie: godzina nadchodzi, a jednak już nadeszła, znajdujące się zarówno w Jana 4, jak i Jana 5, nie umniejsza realności przyszłego Bożego dzieła odkupienia, ale maksymalizuje obecną dostępność życia, którego można doświadczyć podczas przyjścia Chrystusa. Prawdziwe, choć częściowe spełnienie zbawienia opiera się na przyjętej rzeczywistości przyszłego eschatologicznego spełnienia.

Drugim kluczowym tematem eschatologicznym, nad którym musimy się zastanowić, jest sposób, w jaki Jan mówi o królestwie Bożym. Chociaż czwarta ewangelia nie wspomina często o królestwie Bożym, niemniej jednak w nauczaniu Jana jest ono kluczem do zrozumienia przyszłości. Jezus przyszedł z góry, z nieba, jako

przedstawiciel władzy Bożej na ziemi, zgodnie z tekstami takimi jak 1:14, 1:51, 3:13 i wieloma innymi.

Słowa Jezusa skierowane do Nikodema mówią o duchowych narodzinach w Jana 3:3-8 jako o konieczności uczestnictwa w królestwie Bożym. Pomimo swojej wiedzy Nikodem jest zdumiony tym stwierdzeniem. Biorąc pod uwagę jego pochodzenie, prawdopodobnie myślał o królestwie w kategoriach obietnic proroków dotyczących przyszłych błogosławieństw Bożych dla Izraela, przywrócenia mu łaski w ziemi obiecanej, osądzenia ich wrogów i sprowadzenia na nich wiecznego szalomu.

Słowa Jezusa nie wydają się podważać założeń Nikodema na temat samego królestwa, raczej podważają jego nacjonalistyczne założenia na temat wejścia do niego. Ponieważ królestwo Jezusa nie jest z tego świata, według Jana 18 :33-38, aby go doświadczyć, wymagane są transformacyjne nadprzyrodzone narodziny i wynikający z nich węgiel. Porównaj Jana 1:12, Jana 3:3-10, Jana 6:14-15 i inne teksty.

Wszystko to jest zgodne z poglądem, że królestwo Boże w Janie wykracza poza obecną posługę Jezusa i będzie miało swoje wypełnienie w przyszłości. Trzecim kluczowym tematem eschatologicznym, który należy omówić, jest sposób, w jaki u Jana ukazane jest przyjście Jezusa. Narracja Jana podkreśla, że Jezus już przyszedł jako mesjański król Boży.

Obietnice Jezusa dotyczące przyszłego przyjścia, rozdział 21, wersety 22 i 23, por. 1 Jana 2, wersety 28-33, są podkreślone przede wszystkim w przemówieniu zawartym w Jana 13,31-16,33, ujęte na początku w nawias przez umycie nóg i w nawias na koniec modlitwą z rozdziału 17. Te obiecane przyjścia stwarzają niejasności, które prowadzą do wielu dyskusji naukowych. Tutaj możliwe jest jedynie krótkie podsumowanie.

Obietnicę Jezusa, że ponownie przyjdzie do swoich uczniów po tym, jak przygotował dla nich miejsce, z rozdziału 14, wersety 1-6, być może w porównaniu z tą z 21, wersetów 22 i 23, prawdopodobnie najlepiej należy rozumieć jako odniesienie do jego przyszłego przyjścia jako eschatologicznego mesjańskiego króla, co doprowadziło do zabrania uczniów, aby z nim zamieszkali. Jest oczywiście możliwe, że ten futurystyczny język należy również rozumieć jako odnoszący się do działania Ducha i uczniów jako obecnych, w teraźniejszości, prowadzących ich do obecności Ojca. Wydaje się, że o obietnicy wspominają 14:28 i 29 oraz 16:28.

Obietnica Jezusa, że objawi się uczniom, aby go zobaczyli i nie zostali sierotami, zapisana w 14:18-21, najprawdopodobniej odnosi się do pojawienia się po zmartwychwstaniu, opisanych w dalszej części ewangelii w rozdziałach 20 i 21. Obietnica ta wydaje się o którymś z nich mowa w 16:16-24. Obietnicę Jezusa, że przyjdzie z Ojcem i pozostanie z tymi, którzy Go kochają i dotrzymują Jego słowa, należy

prawdopodobnie odnieść do fragmentów zapowiadających przyjście Ducha Pomocnika, rozdziały 14, wersety 15-17, 25 i 26, 15:26 i 27 oraz 16:7-15.

Tak jak Ojciec posłał Ducha, aby wyposażył Jezusa do jego posługi, tak Jezus po zmartwychwstaniu obdarza go Duchem swoich uczniów, aby wyposażyc ich do kontynuowania Jego posługi, rozdział 20, wersety 22 i 23. Chrystocentryczna służba Ducha ma charakter zarówno retrospektywny, jak i perspektywiczny. Sprawia, że uczniowie pamiętają to, czego nauczał Jezus, uczy ich o rzeczach przyszłych i przekonuje świat poprzez ich służbę.

W ten sposób służba Pomocnika stanowi kontynuację pojawiania się Jezusa po zmartwychwstaniu, wykraczając poza zakres narracji czwartej ewangelii. Zarówno przyjścia Jezusa po zmartwychwstaniu, jak i Jego bliskie przyjście do uczniów z Ojcem przez Ducha, umożliwiają uczniom kontynuowanie posługi Jezusa pomimo wszystkich trudności, jakie nadejdą przed Jego ostatecznym przyjściem. W związku z tym przemówienie w Wieczerniku okazuje się nie tyle przemówieniem pożegnalnym, co wezwaniem, aby uczniowie Jezusa kontynuowali Jego posługę, doświadczając Jego ciągłej przemienionej obecności poprzez Ducha Wspomożyciela, którego ześle.

Ostatnim tematem eschatologicznym u Jana, który chcemy omówić, jest odnowa stworzenia. Nieco zaniedbany przykład teologii nadchodzącej godziny Jana, który już tu jest, znajdujemy w prologu w Jana 1,1-18. Ten majestatyczny tekst przedstawia słowo, logos, nie tylko jako istniejącego wcześniej sarkos, niecielesnego stwórcę, ale także jako wcielenie, en sarkos i stwórcę ciała, objawiciel Boga.

Jan 1:1-3 przedstawia słowo jako pierwotnego stwórcę wszystkiego. Jan 1, wersety 4 i 5 przedstawia to słowo jako objawiciela w sposób, który potwierdza ukrytą teologię nowego stworzenia Jana. Widać to w szerokim użyciu języka światła i ciemności, aby przedstawić życie dostępne dzięki wierze w logos w rozdziale 1, wersety 12 i 13, a także w sposobie, w jaki śmierć czeka tych, którzy nie wierzą, Jan 3, wersety 16-21, pozostają w ciemności.

Przedstawienie Jana jako logosu, życia i światła podkreśla Jezusa jako odnowiciela stworzenia. Nauczanie Jana na temat słowa jako objawiciela, wyraźniej podkreślone w 1 Jana, wersety 14-18, czerpie z doświadczeń Mojżesza z Bogiem z Księgi Wyjścia 33 i 34, zwłaszcza w rozdziale 34, wersecie 6. To, co powszechnie uważa się za wyraźnie przekazane przez Pawła w wywodzie epistolarnym, Rzymian 5:12-21 i innych tekstach, autor czwartej ewangelii przekazuje także eschatologiczną analogię Adama i Chrystusa, w której zbawienie jest przedstawiane jako nowe stworzenie, choć pośrednio poprzez kunszt narracyjny. W komentarzach zwykle pojawiają się pojedyncze obserwacje na temat podtekstu kreacyjnego różnych szczegółów Jana 1, ale szersze omówienie tego tematu jest stosunkowo rzadkie.

W niektórych komentarzach i innych badaniach w Jana 1:19 i następnych znajduje się siedem dni, które postrzega się jako nawiązanie do Księgi Rodzaju 1. Inne badania znajdują dowód na istnienie motywu raju w wzmiance o ogrodzie w Jana 20, werset 15. Porównaj Apokalipsę 2, werset 7, Apokalipsę 22, 1 i 2 oraz wersety 14 i 19. Jana 20, werset 22 może być aluzją do Księgi Rodzaju 2, werset 7. Ogólnie rzecz biorąc, powiązanie rzeczywistości życia w Słowo z metaforą światła w Jana 8, werset 12, ma szczególne znaczenie dla zrozumienia Jana 1, wersety 4 i 5 jako tekstu nowego stworzenia.

1 Jana także łączy światło i życie. Ci, którzy twierdzą, że są w światłości, żyjąc w ciemności, demonstrują, że nie są częścią nowego stworzenia, 1 Jana 1, wersety od 4 do 7. Obecne wkraczanie Bożego światła w ciemność szatana jest metaforyczną prezentacją dualizmu etycznego i postępowego odnowienie stworzenia, w 1 Jana 2, wersety od 8 do 11. 1 Jana 2:13 i 14 przywołuje Księgę Rodzaju 1:1 i Jana 1:1, nazywając wierzących tymi, którzy znają Tego, który jest od początku, którego mowa przyniosła światło w istnienie.

Ponadto apokalipsa Jana przypisuje joannickiej teologii odnowy stworzenia Jezusa. Jest prawdopodobne, że opis Jezusa jako początku stworzenia Bożego w Objawieniu 3, wersecie 14 odnosi się do Jezusa jako wywyższonej głowy odnowy stworzenia. Jezusowi sprzeciwia się Szatan, opisany jako stary wąż w odniesieniu do jego zwiedzenia Adama i Ewy, Objawienie 12 i 20.

Pochwała oddana intronizowanemu stwórcy w Objawieniu 4, werset 11 jest połączona z pochwałą oddaną zabitemu barankowi w Objawieniu 5, wersety 9 i 10. Na końcu sceny w sali tronowej, tronu i baranek otrzymują to samo uwielbienie, którego kulminacją jest wieczne panowanie nad stworzeniem. W Objawieniu 10, 6 anioł przysięga na Boga, który stworzył wszystko na niebie, ziemi i morzu, że sąd nie będzie już odwlekany.

Rola Boga jako protologicznego stwórcy uprawnia go do bycia eschatologicznym oczyszczaczem stworzenia. Podobnie w Księdze Objawienia 14:7 mieszkańcy ziemi są nawoływani do oddawania czci Bogu, który stworzył niebo i ziemię, podczas gdy Babilon ma wkrótce upaść pod gniewem Bożym. Bożym agentem sądu jest Jego logos z Objawienia 19, 13.

Ostatecznie upadek niegodziwego miasta Babilon przygotowuje drogę do upadku świętego miasta Jerozolimy, gdy wszystko na niebie i na ziemi zostaje odnowione, Objawienie 3:12, Objawienie 21:1 i porównanie 2 Piotra 3:13. Taki język nawiązuje do Izajasza 65:17-66. Kilka cech nowego Jeruzalem przypomina uważnemu czytelnikowi Księgi Rodzaju 1-3, między innymi koniec śmierci i cały ból z nim związany, dostępność wody w drzewie życia i obecność niekończącego się boskiego światła.

Obecność Boga jest w pełni zapośredniczona dla Jego ludu, ponieważ Pan Bóg Wszechmogący i Baranek są jego świątynią. Na koniec wyciągamy pewne wnioski dotyczące ukazanego przez Jana życia eschatologicznego .

Podsumowując, artykułowanie i ucieleśnianie biblijnej teologii życia uległo eschatologii .

Bez wątpienia Jan bardziej niż samą przyszłość kładzie nacisk na to, co stało się znane jako zainaugurowana eschatologia, czyli obecność przyszłości. Widać to szczególnie w nauczaniu Jezusa, że obecność nadchodzącej godziny oznacza, że autentyczny kult nie jest już kwestią geograficzną i że wierzący doświadczają już niekończącego się życia w komunii z Bogiem. W tym samym duchu Jezus naucza o konieczności obecnej duchowej przemiany, aby móc uczestniczyć w nadchodzącym Królestwie Bożym.

Musi udać się do Ojca i przyjść ponownie, aby mogło się urzeczywistnić eschatologiczne uczestnictwo. Ale w międzyczasie ukaże się swoim uczniom po swoim zmartwychwstaniu i wyśle Ducha jako swego zastępcę, aby był ich pomocnikiem. Jego nadrzędnym celem w tym wszystkim jest nic innego jak odnowa świata, nowe niebo i nowa ziemia, w której Bóg mieszka ze swoim ludem w nowym Jeruzalem.

Nie należy nadmiernie podkreślać różnic między Janem a Ewangeliami synoptycznymi w sprawie przyszłości. Obydwa wyraźnie nauczają, jak to ujął Ashton, że miejsce, jakie ludzie zajmą w życiu przyszłym, jest całkowicie zdeterminowane decyzjami moralnymi podjętymi w życiu obecnym. Zdaniem Ashtona nacisk Jana na bezpośrednie konsekwencje wiary i niewiary deschatologizuje ostateczny osąd.

Jednak bardziej prawdziwe, zdaniem Jana, jest stwierdzenie, że Jan nie tyle deschatologizuje przyszłość, ile eschatologizuje teraźniejszość, podkreślając pilną potrzebę wiary w Jezusa i rzeczywistość prawdziwej społeczności z Bogiem przez Niego. Jak wygląda życie eschatologiczne? Zasadniczo jest to życie w obfitości, Jan 10,10, zrodzone przez Ducha Świętego przez Słowo Boże, Jan 6,63-68. Jezus sam jest życiem od Boga, narodzonym na nowo. Jana 14:6, 1 Jana 1:1, 5:11 i 20.

Jako życie Boże, Jezus daje życie światu, Jan 17:2, Jan 20:31. Życiodajne Słowo Jezusa przychodzi do pogrążonych w mroku ludzi w świecie zaciemniającym grzech, oświecając ich, tak jak Bóg oświecił świat, który pierwotnie stworzył, Jan 1:1-5, Jan 3:16-21 i inne teksty. To życie jest w istocie tego samego rodzaju, jakie miał już Jezus, jego Ojciec i Pocieszyciel, w Jana 6:57 i 17:3. Jest to życie wypełnione autentycznym uwielbieniem w duchu i prawdzie, niezależnie od miejsca, w którym się to odbywa, Jan 4:23-24. To życie pełne miłości, miłości do Jezusa, współwyznawców Chrystusa i innych ludzi. Ta miłość jest w rzeczywistości tym samym rodzajem miłości, którą już dzielił się i okazywał Jezus, jego Ojciec i Pocieszyciel, zgodnie z tekstem Nowego

Przykazania w Jana 13:34-35 w porównaniu z 1 Jana 3:14-16. To także życie w posłuszeństwie Jezusowi.

To posłuszeństwo jest właściwie tym samym rodzajem posłuszeństwa, co posłuszeństwo Jezusa wobec Ojca, według Jana 15:10. Jest to życie w jedności ze współwyznawcami, w rzeczywistości tego samego rodzaju jedność, którą dzielą Ojciec, Syn i Duch Święty, a mianowicie jedność misyjna, mająca na celu doprowadzenie świata do wiary w Jezusa, według Jana 17:21-23. Wreszcie jest to życie, które przetrwa, które przewiduje przemienione życie po śmierci po zmartwychwstaniu w dniu ostatecznym (Jana 5:28, 6:40, 6:54). Porównaj Objawienie 2:10-24. W rzeczywistości jest to ten sam rodzaj życia, którego doświadczył Jezus w pierwszy poranek wielkanocny. Porównaj Objawienie 2:8. Kiedy Paweł przekazał naukę eucharystyczną Jezusa w 1 Koryntian 11:24-26, nauczał, że wierzący przychodzą do stołu nie po to, aby rozważać przyszłość, ale aby pamiętać i głosić przeszłość, śmierć Pana, z myślą o przyszłości dopóki on nie przyjdzie. Decydujące, fundamentalne znaczenie dzieła Chrystusa w przeszłości z konieczności sprawia, że nadchodzący dzień nie jest już absolutnie istotny, a jednak w pewnym sensie antyklimateczny.

Chwała przyszłości sprowadza się jedynie do ujawnienia nieskończonej wartości tego, czego Jezus już dokonał w dziele powierzonym mu przez Ojca. Słowa Eichena zasługują na przemyślenie i refleksję z naszej strony. Eichen twierdzi, że natura wiary chrześcijańskiej pociąga za sobą pewne zmniejszenie wagi przywiązywanej do wszelkiego rodzaju futurystycznych oczekiwań eschatologicznych.

Zdecydowanie najbardziej decydującej rewolucji w relacji człowieka do Boga dokonał Chrystus. Bez tego rodzaju przekonania ewangelia byłaby stosunkowo małym piwem.

Kończymy więc, przypominając sobie kilka kluczowych myśli zawartych w ewangelii Jana i w całych pismach Jana.

W Jana 16, wersecie 33 powiedziano nam, że Jezus zwyciężył świat, co zostało powtórzone w Jana, Objawienie 5:5. Zwyciężył lew z pokolenia Judy, korzeń Dawida. Godzien jest baranek zabity otrzymać moc i bogactwo, mądrość, moc, cześć, chwałę i błogosławieństwo. Objawienie 5:12. Porównaj Jana 17.

Przyjdź, Panie Jezu, przyjdź do Królestwa Bożego. Apokalipsa św. Jana rozdział 22, werset 20. Nadchodzi godzina i już jest.

To jest dr David Turner w swoim nauczaniu na temat Ewangelii Jana. To jest sesja 22. Życie eschatologiczne , przyszłość w Janie.